

Strid, der er os imellem. Det første Spørgsmaal er dette, hvorvidt det Skattepaalæg, som nu skal finde Sted, bør være et midlertidigt eller varigt Skattepaalæg for disse Skatters Vedkommende. Det er vor Opfattelse, at det bør være midlertidigt, og derfor have vi foreslaaet, at man som Grundbeløb skulde sætte den Sum, som Formue- og Indkomstkatten nu regnes at give, og derefter aabne Mulighed for paa Finansloven at tilføje et Beløb, som hvert Aar bestemtes ved Beslutning af Folketing og Landsting, altsaa ved selve Finansloven. Overfor dette Forslag, som allerede blev antydet fra vor Side under Forhandlingerne i Efteraaret, stillede den højtærede Minister sig fra først af overordentlig afvisende. Ved Finanslovforslagets Behandling sagde den højtærede Minister: Det gaar ikke; det kan gaa i et Land som England, hvor man har et finansielt Et-kammersystem, ikke i Danmark, hvor man ikke har dette. Jeg tror ikke, den Paastand fra Ministerens Side var ganske holdbar, thi i England have lige indtil Vetolovens Vedtagelse Forholdene været parallele med danske Forhold. Man havde vænnet sig til, at Underhuset beherskede Finansloven, men den formelle Ret til at forkaste og ændre Finansloven havde Overhuset bevaret, og denne formelle Ret var ikke noget tomt Ord; thi det viste sig i 1909, at Overhuset dristede sig til at forkaste Finansloven og altsaa til at tage en Kamp op, og først gennem en Kamp blev det finansielle Et-kammersystem fastslaet i England. Men før den Tid var Forholdet noget lignende i England som i Danmark, i alt Fald hvis den højtærede Finansminister vil hævde — og det maa han vel —, at vi ere naaede saa vidt i Folketingsparlamentarisme, at Folketinget nu har den overvejende Indflydelse paa Finansloven overfor Landstinget.

Det Standpunkt af Bekymring overfor vort Forslag, som den højtærede Finansminister indtog ved Finanslovforslagets første Behandling, havde han allerede forladt, da vi kom til første Behandling af Skattelovforslagene. Da stillede han sig ikke saa lidt velvilligere overfor vor Tanke; blot sagde han i lidt vage, antydende Ord, at hvis den skulde gennemføres, skulde den knyttes til hans Grundbeløb og ikke til vort. Det er det Standpunkt, som den højtærede Finansminister og Flertallet, som fra først af stod lidet forstaaende overfor denne Tanke, ere gaaede med til. Nu siger man: Nu vel, vi gaa ind paa, at

Beløbet kan forøges paa Finansloven, men vi forlange, at dette knyttes til et Grundbeløb ikke af 13 $\frac{1}{2}$, men af 18 Mill. Kr. Jeg forstaar ikke, hvorfor man ikke lige saa godt tager vort Forslag. Vi ere i Aar villige til at være med til at bevilge det $\frac{1}{3}$ Tillæg, som for i Aar fører Beløbet op til 18 Mill. Kr. Og hvad Risiko er der saa for Finansministeren ved at følge vort Forslag? Jeg forstaar ikke rigtigt, hvad det er, han frygter. Hvis vi i Aar gennemføre 18 Mill. Kr. paa denne Maade, hvilket dog ikke kan være sværere end at gennemføre de 18 Mill. Kr. efter den højtærede Finansministers Forslag, ved jeg ikke, om han overhovedet kan tænke sig den Mulighed, at man et af de følgende Aar skulde have faaet et saadant Kampmod i det andet Ting og en saadan Kamplyst overfor Folketinget, at hvis Folketinget sendte disse Bestemmelser op med $\frac{1}{3}$ Tillæg, skulde man i Landstinget drømme om at kunne forkaste dette og føre det tilbage til det gamle Beløb, at Landstinget skulde kunne tænke sig at sætte Indkomst- og Formueskatten ned paa Trods af Folketingets Villie, naar den een Gang var gennemført med et vist Grundbeløb og med dette Tillæg. Det synes mig at være Udtryk for en saadan Magtovervægt hos Landstinget, at jeg ikke forstaar, at det Flertal, der er kommet til Magten ved at kæmpe for Folketingsparlamentarismen, overhovedet kan tænke sig den Mulighed. Paa et saadant Omraade maa dog Folketingets Villie være den afgørende, og for et Slag fra Landstingets Side mod Folketinget kan der ikke findes nogen slettere Valplads end en saadan Forkastelse af den Skatteprocent, som Folketinget har vedtaget, navnlig hvis denne Procent ikke gik ud over det, Landstinget en Gang havde vedtaget. Derfor forstaar jeg aldeles ikke den højtærede Finansministers Stilling til dette Punkt, og jeg kan ikke andet end opfordre ham meget stærkt til at forandre Standpunkt inden tredje Behandling og gaa — ikke til Højre, men til Venstre. Det er maaske lidt vanskeligere for ham, men det vilde have sin Interesse, om han gjorde det, og jeg tror ikke, det vilde volde hans Skatteplaner i øvrigt særlige Vanskeligheder, om han valgte den Vej i dette Tilfælde at slutte sig til os. Thi hvad opnaar man derved? Man opnaar — og det er det, vi særlig lægge Vægt paa —, at man i Fremtiden bevarer Folketingets Magt til at sige, hvor naar denne Skatteforhøjelse med Rimelighed kan ophøre